

Mrzim jutro

(Sabine Nagy)

Da jutro počinje u podne, moj bi život bio puno ljepši. Zašto? Ja mrzim jutro. Jutro je jednostavno prerano. Da me samo vidite kada ujutro budilica zazvoni! Odmah ustajem – da, dobro ste čuli – ustajem i nevjerojatnom brzinom trčim budilici koju mi je mama stavila daleko od kreveta. Još u snu vičem: „Šuuuti!“ Čvrsto stavim prst na gumb budilice i ona zašuti.

Kakvo olakšanje! Slijedi mir. Tišina. O, kako lijepo! Vraćam se krevetu. Pokrivaču. Zagrlim jastuk. Uh, krevet je toliko mekan i topao. Ugodno. Zaspem. Sanjam. Sanjam. Sanjam... Odjednom, snažan potres?! Da! Trese se krevet, tresem se ja, a netko viče: „Ustaj! Već je sedam sati. Bila sam već dva puta u tvojoj sobi. Ne da mi se više! Poslat ću ti Bornu, jesi li čuo?“

Pogodili ste! To je mamin slatki glas. Sada i nju mrzim. Zar stvarno treba tako glasno vikati? Sigurno je to jako nezdravo za moje srce. Kako da kažem – kao pravi šok. A ovakvo osjetljivo dijete kao što sam ja se ne smije uplašiti. Pogotovo ne tako rano ujutro. A još će mi poslati Bornu! Borna je moja starija sestra. Snažna je i stroga. Kada ujutro upadne u moju sobu da me probudi, ona je prava oluja. Svojim ogromnim rukama mi uzme pokrivač i me tjera iz kreveta kao što baka tjera svoje kokoši iz kokošinjca: „Iš, iš!“

Ah, zašto godina ima toliko puno ponedjeljaka, utoraka, srijeda, četvrtaka i petaka, a toliko malo subota ili nedjelja? Tko je to samo izmislio?

